Διέκρινα ἕνα σκοτεινὸ ὄγκο ποὺ σάλευε ἀργά κ' ἔνοιωσα μιὰ φρίκη, ὅταν εἶδα δυὸ πρασινωπὰ φωτεινὰ μάτια νὰ καρφώνονται ἀπάνω μου. Ἔσπευσα τότε νὰ κλείσω τὰ παραθυρόφυλλα καὶ χώθηκα στὸ κρεββάτι μου, κάτω ἀπὸ τὴν κοινουπέρα. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν κοιμήθηκα. Τώρα ξεχώρισα ἀνάλαφρα βήματα νὰ περνοῦν στὸ διάδρομο, μπροστὰ στὴν κάμαρά μου. Κατόπιν ἡσυχία ἀπλώθηκε. Κι' ἔπειτα ἕναν ἔλαφρὸ θόρυβο στὴ διπλανὴ κάμαρα τοῦ Ντέλ, καὶ πάλι βήματα στὸ διάδρομο. Ἄρπαξα τὸ περίστροφό μου καὶ πετάχτηκα ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου. Ἔνοιωθα μιὰ φοβερὴ ἀγωνία. Ἀνοιξα τὸ παράθυρο καὶ κύτταξα κάτω στὸν κῆπο. Μὰ δὲν εἶδα κανέναν. Ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα ἕνα βογγητὸ πόνου. Τρομερὰ ἀνήσυχος, βγῆκα γρήγορα στὸ διάδρομο. Τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύ. Προχώρησα ψηλαφητὰ ὡς τὴν πόρτα τοῦ Ντὲλ καὶ χτύπησα. Ἀπὸ μέσα ἀκουγόταν τὸ ἴδιο βογγητό. Ξαναχτύπησα πιὸ δυνατὰ καὶ τέλος ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Ντέλ, ὁ ὁποῖος μὲ ρωτοῦσε τί ἤθελα. Τὸν ρώτησα μήπως εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε.

—"Οχι, ἀδελφέ... Τί σ' ἔπασε νἄρθης νὰ μὲ ξυπνήσης ;

—Συγγνώμην, τραύλισα. Μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα ἕναν παράξενο θόρυβο. Καληνύχτα !...

—Καληνύχτα !...

Ἐπέστρεψα στὴν κάμαρά μου καὶ πλάγιασα. Σὲ λίγο μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα ἕναν κρότο, σὰν νὰ ἔπεσε ἀπὸ ψηλὰ κάποιος βαρύς, μαλακὸς ὄγκος. Ἀφουγχράστηκα, μουσκεμμένος ἀπὸ ἱδρῶτα ἀγωνίας, μὰ τίποτε πειὰ δὲν ἀκουγόταν. Τότε ἀποκοιμήθηκα βαρειά, μονοκόμματα, ὡς τὸ πρωί.

Τὸ πρωί, ἕνας ἰθαγενὴς ὑπηρέτης μπῆκε κατατρομαγμένος στὴν κάμαρά μου.

—Ἡ λεοπάρδαλις, τραύλισε, εἶνε νεκρή... Κι' ὁ ἀφεντικός μου ἐπίσης.

Γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς, τὰ θηρία τῆς ζούγκλας παίζουν τόσο σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωή τους, ὥστε ἦταν φυσικὸ ν' ἀναφέρη πρῶτα τὸ θάνατο τοῦ ζώου καὶ κατόπιν τοῦ ἀνθρώπου.

Σηκώθηκα, κ' ὅπως ἤμουν μὲ τὶς πυτζάμες μου, τὸν ἀκολούθησα.

Ὁ Ραμὸν ντὰ Κόστα ἦταν πεσμένος ἀπάνω στὸ γραφεῖο του, νεκρός, σταραγγαλισμένος. Τὸ χέρι του ἦταν ἀκουμπισμένο ἀπάνω στὸ λογαριασμὸ τοῦ Ντέλ, τὸν ὁποῖο προφανῶς ἐτοίμαζε ἐκείνη τὴ στιγμή.

—Πῶς συνέβη αὐτό ; ρώτησα τὸν ἰθαγενῆ.

—Ἔτσι τὸν βρῆκα, ὅταν μπῆκα τὸ πρωὶ γιὰ νὰ συγυρίσω τὸ δωμάτιο. Κι' ἡ λεοπάρδαλις εἶνε κι' αὐτὴ νεκρὴ στὸν κῆπο. Ἐλᾶτε νὰ δῆτε...

Ἀκολούθησα τὸν ἰθαγενὴ κ' ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς μου καὶ τοῦ Ντέλ, τὸ θηρίο βρισκόταν ψάμμο, σταραγγαλισμένο κι' αὐτό !...

—Πήγαινε ἀμέσως νὰ φωνάξης τὴν ἀστυνομία, διέταξα τὸν ὑπηρέτη, κι' ἐγὼ ξαναμπῆκα στὸ γραφεῖο.

Μὲ ἀηδία κύτταξα τὸ νεκρό, ὅταν ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὁ Ντὲλ μπῆκε στὸ δωμάτιο.

—Θεέ μου ! φώναξε, καὶ στάθηκε σαν στισμένος. Τί συνέβη ;

Δὲν τοῦ ἀπάντησα ἀμέσως, μόνο τὸν κύτταξα, σὰν νὰ τὸν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά. Μοῦ φάνηκε ἀλλοιώτικος. Καὶ ξαφνικὰ κατάλαβα. Δὲν φοροῦσε τὰ ματογυάλια του. Τὸ σκληρὸ σὰν ἀτσάλι βλέμμα τῶν γαλανῶν ματιῶν του, ποὺ ἀντίκρυζα γιὰ πρώτη φορά, ἀποτελοῦσε ζωηρὴ ἀντίθεση μὲ τὴν ἤρεμο, ἀγαθὴ φυσιογνωμία του. Μιὰ φλόγα ἀφαντόστου μίσους φάνηκε στὰ μάτια του, καθὼς ἀντίκρυσε τὸ νεκρὸ τοῦ ντὰ Κόστα, ποὺ μοῦ ἔκανε ἐντύπωση.

—Κάποιος σταραγγάλισε τὸν ντὰ Κόστα, εἶπα ἀργά, κυττάζοντάς τον κατάματα.

—Ποῦ εἶνε ἡ λεοπάρδαλις ; ρώτησε.

—Σταραγγαλισμένη κι' αὐτή...

Ἔκανε μιὰ κίνηση μὲ τὸ γαντοφορεμένο χέρι του καὶ μιὰ ἔκφραση πόνου ἀλλοίωσε πρὸς στιγμὴν τὰ χαρακτηριστικά του καὶ τὸ χέρι του ἔπεσε πάλι ἄδρανὲς στὸ πλευρό του.

—Πολὺ παράξενο, δὲν σᾶς φαίνεται ; Θυμᾶστε τὶς συζητήσεις μας ; Λέτε νὰ πέθανε ὁ ἄνθρωπος τὴ στιγμὴ ποὺ σταραγγάλισαν τὴ λεοπάρδαλι ;

—Ἕνα ξέρω, εἶπα, τονίζοντας κάθε λέξι. Ὅτι ὁ καθεὶς πέθανε σταραγγαλισμένος χωριστά, ἀπὸ τὰ ἴδια χέρια. Μίστερ Ντέλ... πάρετε τὰ ματογυάλια σας. Τὰ βρῆκα ἀπάνω στὸ γραφεῖο, δίπλα στὸ νεκρό. Σᾶς συμβουλεύω νὰ τὰ φορέσετε, γιατί ὅπου νἆναι θὰ ἔρθουν οἱ ἀστυνομικοί...

Ὁ Ἀμερικανὸς τὰ πῆρε καὶ τὰ φόρεσε, λέγοντας ἁπλᾶ :

—Εὐχαριστῶ !...

Ἔγιναν ἡ σχετικὲς πρόχειρες ἀνακρίσεις, χωρὶς νὰ βρεθῆ ἡ ἐλαχίστη ἔνδειξις ποιός ἦταν ὁ φονηᾶς. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἡ παράξενη σύμπτωσις τοῦ διπλοῦ, ταυτοχρόνου θανάτου, ἀπεδόθη ἀπὸ τοὺς προληπτικοὺς ἰθαγενεῖς σ' ἐνέργεια μαύρης μαγείας. Ὁ Ντὲλ ρώτησε τὸν ἀστυνομικὸ διευθυντὴ ἂν ἡ παρουσία του ἦταν ἀναγκαία, γιατὶ τὸ πλοῖο θὰ ἔφευγε μετὰ δυὸ ὧρες κι' ἔπρεπε νὰ φύγη...

Στὴν ἀνάκρισι ὁ Ντέλ, ἀπαντῶντας στὶς ἐρωτήσεις τοῦ ἀξιωματικοῦ, εἶπε ὅτι εἶχε κοιμηθῆ βαρειὰ κ' ὅτι δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτα...

....

—Ἀλήθεια, κοιμήθηκα περίφημα χθὲς τὴ νύχτα, μοῦ εἶπε ὁ Ἀμερικανός, καθὼς τὸν συνώδευα στὸ πλοῖο.

—Γιατὶ σκότωσες τὸν ντὰ Κόστα ; τὸν ρώτησα ὀρθὰ - κοφτά.

—Ἐσὺ γιατὶ δὲν μαρτύρησες στὴν ἀστυνομία ὅτι ἐγὼ τοὺς σκότωσα;

—Δὲν ξέρω. Ἴσως γιατὶ εἶχα μιὰ ἔνστικτη ἀντιπάθεια γιὰ τὸν ντὰ Κόστα καὶ τὴν ἀναθεματισμένη λεοπάρδαλί του.

—Ἡ δική σου ἀντιπάθεια δὲν εἶνε τίποτε, ἀπέναντι στὸ θανάσιμο μῖσος, ποὺ εἶχα ἐγὼ γι' αὐτούς, εἶπε ὁ Ντέλ. Ἔξη χρόνια τώρα τὸν ἀναζητοῦσα, γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε σὲ μιὰ γυναίκα... Στὴν κόρη μου !... Ἀκοῦστε. Ἡ μακρὴ μου Εὔα γνώρισε τὸν ντὰ Κόστα κάποιο καλοκαίρι στὸ Κόνευ Ἄϊλαντ τῆς Νέας Ὑόρκης. Αὐτὸς ἐργαζόταν σ' ἕνα ἱπποδρόμιο. Ἔκανε διάφορα καταλληκτικὰ τολμηρὰ παιχνίδια μὲ τὴ λεοπάρδαλί του. Στὰ νειάτα τους, αὐτοὶ οἱ μεγάλες εἶνε, ξέρετε, ὡραία παλληκάρια. Ἡ Εὔα ξετρελλάθηκε μαζύ του καὶ μαζὺ δραπέτεψαν. Ἀπὸ τὸν καϋμό της, ἡ μητέρα της πέθανε. Κι' ἐγὼ ὡρκίστηκα νὰ ἐκδικηθῶ. Ἐργαζόμουν μὲ λύσσα, ἀκούραστος, γιὰ ν' ἀποκτήσω περιουσία, ὥστε νὰ μπορέσω νὰ ἐκδικηθῶ ὅπως ἤθελα. Πληροφορούμην γιὰ τὶς μετακινήσεις τῶν τριῶν, τῆς γυναικός, τοῦ ἀνδρός καὶ τοῦ θηρίου. Γύριζαν ἀπὸ πόλι σὲ πόλι κι' ἀπὸ χώρα σὲ χώρα, μὲ διάφορα ἱπποδρόμια. Ὅπως μάθαινα, αὐτὸς κακομεταχειριζόταν τὴν Εὔα, χειρότερα κι' ἀπὸ τὸ ζῶο ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε. Ἡ δυστυχισμένη τὰ ὑπέμεινε ὅλα. Πείνα, χτυπήματα καὶ προσβολές, ὡσότου μιὰ μέρα τὴν ἐγκατέλειψε. Τὴν βρῆκα ἐτοιμοθάνατη. Δὲν μπόρεσα νὰ τὴν σώσω. Ἐξακολούθησα νὰ ἐργάζομαι καὶ περίμενα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία. Καὶ ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ ντὰ Κόστα βρισκόταν στὴ Μοζαμβίκη, τὸν ἀκολούθησα ἐδῶ...

—Ἀλλά, πῶς δὲν σᾶς ἀνεγνώρισε ;

—Δὲν μὲ εἶχε δῆ ποτὲ καὶ τ' ὄνομά μου Ντοὔϊτ Ντέλ, εἶνε ψεύτικο. Χθὲς τὸ βράδυ, λοιπόν, μπῆκα στὸ γραφεῖο του, ἔβγαλα τὰ ματογυάλια μου καὶ τὸν κύτταξα κατάματα. Ἐκεῖνος κατάλαβε ἀπὸ τὸ βλέμμα μου πὼς θὰ τὸν σκότωνα. Ἔκανε νὰ φωνάξη, μὰ δὲν πρόλαβε. Τὸν εἶχα ἀρπάξει κιόλας μὲ τὰ δυὸ χέρια μου ἀπὸ τὸ λαιμὸ κι' ἡ φωνή του πνίγηκε μέσα στὸ λάρυγγά του. Ἡ λεοπάρδαλις κάτι ἔνοιωσε φαίνεται, γιατὶ ἤρθε ἀπὸ τὸν κῆπο ὅπου τριγύριζε καὶ προσπάθησε ν' ἀνοίξη τὴν ἐξώπορτα. Μὰ δὲν μπόρεσε. Ἔπρεπε ὅμως νὰ σκοτώσω καὶ τὸ ζῶο. Ἄνοιξα προσεχτικὰ τὴν πόρτα κι' εἶδα τὴ λεοπάρδαλ., ποὺ πῆγε κοντὰ στὸν κύριό της, ἔγλειψε τὰ χέρια του καὶ τὸ πρόσωπό του καὶ κατόπιν προχώρησε στὴν κάμαρά μου. Ἤμουν ἕτοιμος καὶ τὴν περίμενα. Κυτταχτήκαμε μὲ βλέμμα φονικό. Μισοῦσα αὐτὸ τὸ ζῶο, γιατὶ εἶχε παρευρεθῆ στὸν ἐξευτελισμὸ τῆς κόρης μου. Ἡ λεοπάρδαλις χύμηξε ἐναντίον μου κι' ἐγὼ τὴν ἄρπαξα ἀπὸ τὸ λαιμό.... Κατόπιν τὴν ἔσυρα στὸ παράθυρο καὶ τὴν πέταξα στὸν κῆπο. Εἶχα ἐκδικηθῆ...

Κύτταξα μὲ θαυμασμὸ αὐτὸν τὸν ἀνθρωπάκο, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ χέρια του μπόρεσε νὰ πνίξη μιὰ λεοπάρδαλι, καὶ θέλησα νὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι. Μὰ ἐκεῖνος χαμογέλασε κι' εἶπε :

Λυποῦμαι, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὸ χέρι μου, ἀλλά, ἡ λεοπάρδαλις, βλέπετε....

Συγχρόνως, ἀργά, προσεχτικά, ἔβγαλε γιὰ πρώτη φορά, τὰ γάντια του. Τὰ νύχια τοῦ θηρίου εἶχαν ἀφήσει βαθειὰ τὰ ἴχνη τους, ξεσχίζοντας κι' αὐλακώνοντας τὶς σάρκες τῶν χεριῶν του. Συγχρόνως ὅμως κατάλαβα γιατὶ φοροῦσε ἀδιάκοπα τὰ γάντια του. Τὰ χέρια του ἦσαν ἀπαίσια, εἶχαν δάχτυλα κοντά, φουσκωτὰ στὶς ἄκρες. Ἦσαν χέρια σταραγγαλιστοῦ !....

Τὸν ἀποχαιρέτησα, γιατὶ τὸ πλοῖο σφύριζε καὶ σήκωνε τὴν ἄγκυρα. Δὲν τὸν συνάντησα ποτὲ πειά.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ... ΒΛΑΚΕΣ

Δυὸ ὑπάλληλοι, μπρὸς στὸν τμηματάρχη τους, διαπληκτίζονται ἀνευλαβῶς.

—Εἶσαι βλάκας ! λέει ὁ ἕνας.

—Πιὸ βλάκας ἀπὸ σένα, δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο ! ἀπαντάει ὁ ἄλλος.

Κι' ὁ τμηματάρχης, ἐπεμβαίνοντας αὐστηρά:

—Μά, κύριοι, ξεχνᾶτε λοιπὸν ὅτι βρίσκομαι κι' ἐγὼ ἐδῶ;

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΓΗΡΑΣΚΑΝ ΑΕΙ ΜΑΝΘΑΝΟΝΤΕΣ

Ὁ Σωκράτης ἦταν γέρος, ὅταν ἄρχισε νὰ μαθαίνη μουσικὰ ὄργανα. Ὁ Κάτων σὲ ἡλικία ὀγδόντα ἐτῶν, ἄρχισε νὰ μαθαίνη Ἑλληνικά. Ὁ Πλούταρχος σὲ ἡλικία ἑξήντα ἐτῶν, μάθαινε Λατινικά. Ὁ Φαΐρφαξ, ἕνας περίφημος Ἄγγλος στρατηγός, ὅταν πῆρε τὴ σύνταξί του, ἐνεγράφη στὸ Πανεπιστήμιο καὶ σπούδαζε...γιατρός !